

[Klaus Hækkerup]

jeg synes ikke, det er nok. Igennem ganske mange år har vi sagt, at vi får de faldende ungdomsårgange, og at det derfor er vigtigt af hensyn til virksomhederne selv, at de nu tager nogle lærlinge ind. Og vi står stadig væk med et stort, udækket behov.

Jeg vil også gerne sige til hr. Sterup, at jeg ikke tror, det løses ved, at man bare fra nogle – erkendt godt og dygtigt – fagforbund og arbejdsgiverorganisationer retter henvendelse til medlemsvirksomhederne, for det er jo langtfra alle, der gør det, og jeg tror også, problemets størrelsesorden er sådan, at det vil være vanskeligt at nå en løsning.

Jeg vil gerne give tilslutning til ministerens tilkendegivelse om en henvendelse til banksektoren, men tilføje, at jeg stadig væk synes, ministeren omvendt er en lille smule florumvunden, når han taler om, hvordan arbejdsmarkedets parter ansvar skal fastholdes på løsningen af den her rejste problemstilling. Hvad forestiller ministeren sig helt præcist man kan gøre for yderligere at skærpe arbejdsmarkedets parter i deres holdning og forholden sig til den her rejste problemstilling?

Fru Elisabeth Arnold nævnte, at der manglede en sandsynliggørelse af, at økonomiske incitamenter kunne virke på dette område. Hertil vil jeg gerne sige, at det nærmeste, jeg har kunnet finde i retning af en objektiv redegørelse, er en licentiatafhandling, der blev lavet i 1988 ved Økonomisk Institut på Københavns Universitet, en økonomisk analyse af lære- og praktikpladsproblemet. Af denne undersøgelse fremgår det, at der er flere måder, man kunne tænke sig at løse praktikpladsproblemet på, f.eks. ved at indføre en kvoteordning.

Der er også andre muligheder, men undersøgelsen peger på, at et af de mest effektive virkemidler er at operere med økonomiske tilskud eller afgifter af en tilstrækkelig stor størrelse. Det er også derfor, vi i lovforslaget har lagt op til at bruge disse styringsmidler.

Nu lagde jeg godt mærke til, at hr. Sterup sagde, at de ikke virkede. Det synes han at kunne uddrage af erfaringerne fra forliget om de 100 mio. kr., der blev afsat i efteråret 1989. Der er herefter to muligheder: Enten har beløbene ikke været så store, at de har kunnet påvirke adfærden hos virksomhedslederne. Det kunne give anledning til at overveje, om man burde

sætte beløbene op og måske dække en del af lønudgiften også i arbejdstiden, altså ud over skoletiden.

Den anden mulighed er at konstatere, at de økonomiske styringsmidler overhovedet ikke virker, og det er jo en konstatering med ganske vidtrækkende perspektiver, for hvis vi nu nærmer os en situation, hvor man ikke mere kan købe sig til ting, er vi altså dér, hvor det kapitalistiske samfund ligesom det kommunistiske må siges at nærme sig sammenbruddets rand.

Derfor er konklusionen for mit eget vedkommende nok den, at jeg tror, vi må sige, at de beløb, der har været tale om, ikke har haft sådan en størrelse, at det har været et tilstrækkeligt økonomisk incitament for de mange store virksomheder, der sagtens kunne tage flere elever og praktikanter ind.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Der er ikke mere på dagsordenen.

I overensstemmelse med § 2 i lov nr. 297 af 10. juni 1971 om internationalt udviklingssamarbejde har udenrigsministeren i skrivelse af 29. december 1989 fremsendt femårsplanen til udgiftsrammen for perioden 1990–94.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Retsudvalget (2/1 90):

Udtræder: Hugo Holm (FP)

Nyt medl.: Knud Lind (FP)

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 10. januar 1990, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Mødet hævet kl. 15.29